

За що пролетарський суд судив меншовицьких змовників

САМІ МЕНШОВИЦЬКІ КОНТРЕВОЛЮЦІОНЕРИ-ЗМОВНИКИ ГОВОРЯТЬ ПРО СВОЇ ДІЛА.

II.

Всі 14 соціал-меншовицьких змовників на суді, та ще й перед судом, призналися до своєї контрреволюційної роботи. Всі вони пішли слідами ефремішчини, рамізівщини, признаючись у своїх контрреволюційних вчинках, каялися, казали, що помилилися, а зараз просять "дати їм змогу виправити свої злочинні прагнення на користь пролетарської держави". Ми даємо їм слово, нехай скажуть про свої діла, розуміється, коротеньке слово, бо на цілі промови нема місця.

ГРОМАН ГОВОРІТЬ.

Першим говорить підсудний Громан. Він оповідає:

"Перша нарада представників меншовицької організації і групи Кондратьєва — Чаянова, а також "Промислової партії" відбулася наприкінці 1928 р. На ній нараді, що відбулася на квартирі Кондратьєва, був і Рамзін. Кондратьєв у своїй доповіді докладно висвітлює діяльність окремих осередків його групи у різних напрямках. Кондратьєв у своїх висновках зазначає, що ЙОГО ГРУПА СТАВИТЬ СОБІ ЗА МЕТУ ВИДІВНИТИ ПРИВАТНУ ВЛАСНІСТЬ НА ЗЕМЛЮ, АКЦІОНУВАТИ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЛІДІВНИТИ БУРЖУАЗНО-ПОМІЩИЦЬКИЙ ЛАД. ЗАСІБ ДОСЯГНУТИ ЦІХ ЦІЛЕЙ Е ЗБРОЙНА ІНТЕРВЕНЦІЯ. Дальша нарада, де були як представники "Промпартії", так і представники "Союзнного бюро", відбулася у лютому 1929 р., і остаточно оформила блок контрреволюційних груп".

Так зібралися дві буржуазні контрреволюційні організації, а третя "соціалістична" й почали радитися над тим, як відновити приватну власність, буржуазно-поміщичий лад через збройну інтервенцію. Таке оповідає провідник соціал-меншовиків Громан.

ГОВОРІТЬ СОЦІАЛ-ЗМОВНИК ГІНЗБУРГ.

Другим говорить на суді соціал-меншовик Гінзбург. Гінзбург визнає, що відбулася угода між "промпартиєю" Рамзіна і меншовицьким "Союзним бюро", і що соціал-змовники піддалися із своїх "принципів" "промпартії".

"Гінзбург далі докладно розповідає про зміст шкідливої роботи, якою

меншовицькі п'яч-о-п'яч з "Промпартією" керували в Державній, Вишній Раді Народного Господарства і інших нарадах. Ролі в галузі практичної роботи були точно розподілені між членами контрреволюційних груп".

Коли прокурор Криленко питає Гінзбурга про гроші, що вони їх діставали за свою роботу, то він відповідає, що в подробиці фінансування він не вдавався — байдуже звідки приходили гроші, аби тільки були.

ЗАВДАННЯ "СОЮЗНОГО БЮРО МЕНШОВИКІВ В ЗІЗНАННЯХ ЯКУБОВИЧА.

Обвинувачений меншовик Якубович каже, що вони йшли на блок з "промпартиєю" Рамзіна й групою Кондратьєва, знаючи, що він веде до диверсійної діяльності й буржуазно-поміщичього терору. Знали меншовицькі контрреволюціонери, що вони борються за диктатуру капіталістів й поміщиків над трудящими, але проте йшли, бо так казала їм "закордонна делегація" — Амбразович і Дан, а ці такий мали наказ з Парижу чи то безпосередньо, чи через II інтернаціонал. Далі Якубович каже:

"Завданням "Союзнного бюро" полягало в тому, щоб за посередництвом закордонної делегації соціал-демократів меншовицькі домогтися з одного боку пасивного ставлення пролетаріату капіталістичних країн до контрреволюційного перевороту, а другого — забезпечити підчас інтервенції організацію "національної гвардії" з поміж молоді, що навчається, і службовців, які мають потяг до соціал-демократії".

Отже організували контрреволюцію не тільки всередині країни, але через II інтернаціонал старалися настроїти проти РСРП пролетаріат капіталістичних країн.

ПІДСУДНИЙ СОЦІАЛ-МЕНШОВИК ШЕР МАВ СПЕЦІАЛЬНЕ ЗАВДАННЯ.

"Шер у своїх зізнаннях заявляє, що він був автор ідеї оголосити селянський ринок від товарів підчас галицьких повстань. Цю роботу мали виконати меншовицькі шкідники, що були в Центросоюзі й Наркомторг. Шер також усвідомлює, що навряд чи перемога буржуазно-поміщичього ладу могла обійтися без кривавої воєнної диктатури".

Значить, коли повстануть куркулі, тоді з селянського ринку забрати всі товари, чи не допустити на него товарів і в цей спосіб викликати загальне селянське повстання проти радянської влади. Цєю роботою, за наказом з Парижу, мав керувати соціаліст Шер.

СУХАНОВ СТАВИВСЯ "НЕГАТИВНО".

Підсудний Суханов каже, що він ставився негативно до блоку меншовицьких з "промпартиєю", бо вона "могла бути монархічною, і фашистською і, навіть, шпигунською організацією".

"Я зробив спробу організуватися, утворити групу однодумців, об'єднати однією платформою, каже Суханов. Далі з запитання виявляється, що ця група "однодумців" зв'язувала контрреволюціонерів усіх мастей, починаючи від есерів і кінчаючи кадетами й політично-неоформленими елементами.

А нарешті, не дивлячись на своє "негативне ставлення до "промпартії", "я, як член "Союзнного бюро" партії меншовицької, вступив в блок з "промпартиєю", — каже Суханов, — хоч ця партія могла бути монархічною, фашистською, а навіть шпигунською.

От до чого докотилися соціал-зрадники.

СЛУХАЙТЕ, ГОВОРІТЬ РАМЗІН ПРО МЕНШОВИКІВ.

На суді вже в ролі свідка виступив Рамзін, голова "промпартії", що її керівники засудили минулого року. Рамзін оповідає, що близькі стосунки між "промпартиєю" а меншовицькими почалися ще 1926 р., потім вони зміцніли на ґрунті боротьби проти колективізації й за утворення всяких утруднень і криз.

Далі Рамзін оповідає, якою зброєю в їх руках були меншовицькі проти радянської влади:

"Ідеологічне обґрунтування своєї лінії від меншовицької партії нас мало цікавило. НАМ ВАЖЛИВІ БУЛИ ПРАКТИЧНІ НАСЛІДКИ І СКІЛЬКИ меншовицькі працювали п'яч-о-п'яч з нами й посідали деякі командні посади у вищих галузях народного господарства, вони являли для нас цілком зрозумілий інтерес. Крім того, ми вважали, що на найближчий час НАМ ВАЖЛИВИМ Е ДОПОМОГА МЕНШОВИЦІВ У СПРАВІ ОРГАНІЗАЦІЇ ШКІДНИЦЬКОЇ РОБОТИ в тих галузях, де меншовицькі мали в цьому напрямку певні можливості. Щодо ладу могла обійтися без кривавої воєнної диктатури".

"У листопаді 1928 р. коли я був у Парижі, підчас переговорів з "Торгпромом" мені дано директиву не обмежувати себе в фінансуванні меншовицьких та інших контрреволюційних

Контрреволюційне гніздо у французькій мілітарній шпалі, а в нему "пташник": "Торгпром" капіталістів Рабушнінського й Демисова, білогвардійський генерал, "промпартії" Рамзіна та контрреволюційний меншовицький генерал. (Карикатура "Правда".)

Н. Щодо інтервенції, ставлення меншовицьких до неї спочатку було хитке. Але незабаром ці нагання змінилися. ШКОЛОВИТЕ ВІЗНАННЯ ПОТРЕБИ, як єдино можливого вихід з тої політики, яку провадила радянська влада. З цього ідеологічного обґрунтування робили практичні висновки щодо досягнення загальних для обох контрреволюційних організацій завдань. Теж саме сталося і з "принциповою" неприйнятністю для меншовицької воєнної диктатури якщо переможуть інтервенції. Діячі "Союзнного бюро", що ще недавно твердили ніби шлях до нових форм правління йде через установчі збори, ДУЖЕ ШВИДКО ПРИМИРИЛИСЯ З "НЕМИНУЧИМ" ГЕНЕРАЛЬСЬКОЮ ДИКТАТУРОЮ.

Далі Рамзін оповідає, як 1929 року створено спільний блок з трох партій і каже:

"Утворення такого блоку всіляко вітали й вперто рекомендували ПАРІЖСЬКИЙ "ТОРГПРОМ" У ДІРЕКТИВАХ. Як УСНИХ ТАК І ПИСАНИХ, ЩО ВИХОДИЛИ ВІД НЬОГО. Але "Торгпром" давав не тільки одні директиви. До своїх директив він додавав і шість істотіше. З НЬОГО БЕЗПОСЕРЕДНЬО РОЗПОРЯДЖЕННЯ ЛАРИЧЕВ РІЗНОГО ЧАСУ ПЕРЕДАВ ПРЕДСТАВНИКАМ "СОЮЗНОГО БЮРО", МЕНШОВИЦІВ РІЗНІ СУМИ, РАЗОМ БЛИЗЬКО 200—250 ТИСЯЧ КАРБОВАНЦІВ НА ПІДТРИМКУ ДІЯЛЬНОСТІ "СОЮЗНОГО БЮРО" МЕНШОВИЦІВ. МЕНШОВИЦІВ, ЧУДОВО ЗНАЛИ ДЖЕРЕЛО ЦИХ ГРОШЕЙ".

А ОСЬ І САМ СКАРБНИК, ЛАРИЧЕВ, ГОВОРІТЬ.

Ларічев — це спільник по "промпартії" Рамзіна. Він із дав до Парижу, привозив гроші й ділив їх між блоком цих партій, включаючи й меншовицьких. Ось що він каже, як свідок (його засуджено разом з Рамзіном):

"У листопаді 1928 р. коли я був у Парижі, підчас переговорів з "Торгпромом" мені дано директиву не обмежувати себе в фінансуванні меншовицьких та інших контрреволюційних

ЯК СУДЯТЬ УНДІВЦІВ, А ЯК СУДЯТЬ РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ

В другій половині лютого перед львівським судом відбулася розправа проти ундівецького посла В. Кохана. Судили його "за державну зраду". Ундівець Кохан, обороняючись, сказав перед судом польської шляхти так:

"Належу до партії УНДО, яка, що правда, поставила собі за ціль боротися за незалежну Україну, але не має в програмі висилувати ні організувати повстання проти Польщі в сучасній політичній ситуації. Я працював в межах програми УНДО, яке веде органічну, позитивну роботу (спірація! — Ред.) і коли б я вірив у доцільність терору і повстання, я був би не вступив до УНДО.

"Коли мені закладають, що я говорю про похід з Києва на Львів, то це було так: я виступав проти інтернаціоналістичних течій (проти робітничого визвольного руху! — Ред.) серед українців, доказував, що за зброєю самостійної України нема, що на Харків нема що наділяється, що тільки тоді, як Київ стане столицею української (буржуазної! — Ред.) держави, то як об'єднаємося під національним прапором (синьо-жовтий — Ред.), то здобудемо кращу долю.

В цій промові я мав на меті розбити комуністичний світогляд".

Бачите, яке непорозуміння! Проти комуністів бореться ундівець, а за шляхетську Польщу й невдачна шляхта приписує йому державну зраду.

Послухаймо ще, як на тому суді ундівець Кохан боровиць адвокат соціал-демократ Старосольський. Ось як говорив Старосольський:

"Посол Кохан говорив про автономію, про те, що староста, поліція повинні бути українські. Як хто кричить: "Дайте нам українські школи! Не колючіть українські землі, не переносьте вчителів на захід! — чи це є ширення ненависті до Польщі? Ні! Хто домагається автономії, той не стремить до відірвання частини від цілості".

Так адвокат соціал-демократ Старосольський перекопував польських суддів, що ундівець Кохан і ціле УНДО навіть і не снять, щоб боротися за незалежність осередки.

Так меншовицькі брали гроші від закордонних інтервентів та російських білогвардійців, так вони їх ділили між собою — за що? За контрреволюційну роботу, протирадянську шкідницьку роботу, за те, що допомагали буржуазії привертнути диктатуру капіталу й кинути до них в неволю 160 мільйонів трудового населення РСРП. Але рука

Волінець.

лежність, а тільки... за автономію. Вони проти відірвання Галичини від Польщі.

І якось так ніяково сталося суддям, що такого чоловіка та ще й члена такої поважної партії вони обвинувачують в державній зраді. І так хочеться виправдати, стиснути йому руку й сказати: "Ти наш—тут якийсь недорозуміння". Але ж бо Кохана тримала три місяці в тюрмі до суду. Коли виправдати — значить даремнісінько три місяці тримали в тюрмі.

Подумали й найшли вихід. Сказали, що пан посол лави поліцію, яка десь там на Волині зруйнувала православну церкву. І за це засудили його на три місяці й зараз же випустили на волю. В такий спосіб виправдали тримісячне ув'язнення ундівець Кохана й розійшлися судді, "зрадник держави" — і ундівецький соціал-оборонець великими приятелями.

В тій самій другій половині лютого судили у Львові селян-робітників — Хімчина, Путька, Філяковського, Букшанового, Панчиняка. Судили тих, яких поборював ундівець Кохан. І засудили Хімчина на 5 років, Філяковського на 3 роки, інших по роках.

І така то історія: ундівець "за державну зраду" звільняють, а революціонерів за розкидування летючок пакують в тюрми на цілі роки. А все то за те, що ундівець хочуть лише автономії й то коли на це буде ласка панська, а революціонерів за те, що вони борються за волю трудящих і проти польських та українських панів.

У ВІННІПЕГУ ПОМЕРЛА Т-КА ЯВДОКІЯ ФРАНЧУК.

По короткій недужі померла т-ка Я. Франчук, членкиня вініпегського відділу Робітничого Запозомого Товариства. Покійна числила всего 41 років життя, родом з Ганківців, пов. Снятин.

Похорон покійної товаришкі відбудеться в суботу, 4 квітня, в годині 4-й пополудні, з помешкання під числом 882 Алфред евно.

Прохається членів і членкинь взяти численну участь. Заряд.

СОЦІАЛІЗМ В РАД. СОЮЗІ ПЕРЕМАГАЄ

(Стаття харківського "Комуніста" з приводу доповіді т. Молотова на VI Всесоюзній З'їзді Рад.)

З'їзду уряду РСРП на VI з'їзді рад — це звіт ударної бригади світового пролетаріату про розгортання будівництва соціалізму в нашій країні втілення в життя великої науки Маркса — Леніна на основі нечуваного піднесення творчої активності, що її за провідом більшовицької партії, виявляє робітничая каяса, трудящі маси Радянського Союзу.

Не дарма такий широкий розгодоє по шішому світу має доповідь Голови Раднаркому РСРП т. Молотова. Трудящі РСРП і цілого світу в цифрах і фактах нашого зростання бачать хутке зміцнення фортеці світової пролетарської революції, бачать єдиний вихід з тих злиднів та визиску, що їх живить капіталізм. А вороги наші і по цей, і по той бік кордону читають в цих фактах зростання країни будованого соціалізму, смертний вирок собі, цілій системі капіталістичногогноблення, що збанкрутувала й стала за найбільше гальмо дальшого розвитку продуктивних сил людства.

VI з'їзд Рад РСРП збігся з десятиліттям запровадження непу, що на нього так багато сподіванок покладали наші класові вороги й усередині країни, й поза межами її, вба-

чавши у тимчасовому відступі й перегрупуванні сил — "початок кінця" пролетарської диктатури, "капітуляцію" її перед капіталізмом, "самоліквідацію" радянської влади.

Десять років, що минули — були великою історичною переправою, іспитом нової соціалістичної системи. І цього іспита вона складала блискучо. Основні підсумки десятиліття, що їх наводив т. Молотов, такі: За 1921—30 рр. народний прибуток РСРП збільшився учетверо, гуртова продукція промисловості (цензової) — в 12½ разів, засівна площа — в 1½ рази, товарообіг — в 5½ разів, вантажообіг залізниць — більше, як в 6 разів.

Частина приватного сектору — основного "конька", що на нього ставили ставку всі промислові "переродження" — за цей самий час поменшала: у гуртовій продукції промисловості — з 36% до 5%, у засівній площі — з 99 до 67%, а цього року впаде до 50%, або й ще нижче, у торговельному обігові — з 75% до 55%.

Великі зміни сталися й у стані провідної сили революції — робітничої класи: чисельність індустріальних робітників зросла з 2,430 тисяч до 6,359 тисяч. Пересічна місячна зарплат

та одного робітника цензової промисловості зросла з 14 карбованців до 30,4 карбованців, майже вшестеро, виробіток на одного робітника зріс уп'ятеро.

Поряд цих кількісних змін маємо такі самі великі зміни якісні. "З того часу, відколи робітничая класа стала біля влади й опанувала засоби виробництва, вона перестала бути в сутянаковому розумінні слова "робітничою класою". (Молотов). Як провідна сила в радянській державі пролетаріат нашої країни перетворився на такий суспільний шар, що його вже ніякій буржуазії не пощастило повернути до колишнього стану, до стану раба капіталізму.

Грунтовно змінюється суспільне лице селянства, що живіло на основах дрібної власності. Основні маси його обрали соціалістичний шлях розвитку й рішучо повернули на цей шлях, до великого колективного господарювання. "З колгоспників утворюється громадська верства нового, соціалістичного типу й цих колгоспників уже не вернеш до попереднього, жалюгідного дрібнобуржуазного життя. Вони руляться вперед до соціалізму".

Цілком очевидно, що всі ці величезні зміни й зрушення мусили позначитися на стані класово-ворожого до нас табору й всередині, і зовні нашої країни. Рішуче викорочується рештки капіталізму, на бази

суцільної колективізації ліквідується куркульство — остання серйозна капіталістична класа в нашій країні. Зруйновано й чимраз більше вибивається з ладу класового ворога його останню підпору всередині країни. Звідси ставка внутрішніх ворожих сил, що чинять нам шалений опір — на зовнішній імперіалістичні сили, ставка на інтервенцію, що на неї так одностайно орієнтувалися всі викриті досі контрреволюційні шкідницькі організації на території Радянського Союзу ("Промпартія", Союзне бюро меншовицьких, кондратьєвці і т. д.) — безпосередня агента імперіалістів, і передусім французьких.

Такі основні підсумки минулого десятиліття, що їх діяли ми на засадах непу, в наслідок непохитного запровадження Ленінової генеральної лінії партії, у нещадній боротьбі проти правих і "лівих" опортуністів, що, за кожного ймовірного повороту в політиці партії, здійснювали панікський галас і намагалися збити нас з правильного шляху.

Ми вступили в період соціалістичного будівництва. Третього року п'ятиріччя вивершено фундамент соціалістичної економіки Радянського Союзу. Засновки до цього створила вся попередня величезна робота нашої партії та керіваних від неї робітничої класи й усіх незаможничко-середняцьких мас селян, трудящих. Закінчивши відбу-

довний період і заходившись коло соціалістичної реконструкції цього народного господарства, що за її прапор стала п'ятиріччя, схвалена від VI з'їзду Рад РСРП, ми вже тепер бачимо наочні наслідки нашої праці.

Минулі два роки періоду реконструкції доводять, що п'ятиріччя не тільки виконується, а й перевищується з усіх основних показників.

Ми домоглися в основному ліквідації безробіття в РСРП. Ми розв'язали в основному зернову проблему на шляхах розвитку соціалістичного сільського господарства (радгоспи, колгоспи).

Ми забезпечили остаточний поворот основної маси селянства на шлях колективізації, на шлях соціалізму і це є найбільший з усіх підсумків минулого періоду.

На основі наших успіхів і передусім успіхів соціалістичної індустріалізації та в наслідок їх, ми перейшли від політики обмеження й витиснення капіталістичних елементів до політики ліквідації куркульства, як класу.

Ми ще більше зміцнили братній зв'язок і спілку поміж усіма республіками й народами великого Радянського Союзу на засадах непохитного запровадження Ленінової національної політики партії.

Що ж ми бачимо в капіталістичному світі? Нечувану економічну кризу, що охопила всі

капіталістичні країни. 30 — 35 мільйонів безробітних пролетаріат і дедалі більш злидні, голод, зубожіння трудящих мас. Чимраз шаленіший натиск буржуазії на життєвий рівень робітничої класи, що на її плечі капіталізм перекладає тягар теперішньої кризи. Дедалі більшу фашизацію державного — апарату буржуазії. Криваві розправи з робітничим рухом і революційно-визвольною боротьбою колоніальних народів. Шалене готування до нового перерозподілу світу, через нову війну і насамперед війну проти РСРП.

І саме через те, що капіталістичная система, яка розвинулася, неспроможна протистояти системі соціалістичній, що буйно зростає — саме через те єдиним "аргументом" її стає зброя нісенітних наклепів, цькування РСРП, готування інтервенції.

Тов. Молотов у звітній доповіді від уряду РСРП дав блискучу відповідь на всі буржуазно-соціал-фашистські побребенки про "домпінг", "приму до працю" й т. ін. Він викрив ці підступні, облудливі галаси, що за ними криється шалена організація нової війни проти РСРП. Тов. Молотов протиставив ворогам, імперіалістам, паліям нової світової різанини тверде запровадження радянським урядом політики миру. Об'являючи послідовну політику миру, що її провадила й провадить ра-

дянська влада, досі розбивалися всі провокаційні підступи імперіалістів, що не раз цих років намагалися наважитися на війну.

Тов. Молотов, характеризуючи наше прагнення до ділових взаємин з іншими країнами та фактичний стан зносин з ними, підкреслює намагання багатьох капіталістичних урядів і зокрема французького, організувати єдиний антирадянський фронт і оточити нашу країну колючим дотром блокади, використовуючи для цього наших сусідів і передусім білопанський Польщу та боярську Румунію.

Ці намагання виразно свідчать, що строки "перепочинок" наближаються до кінця, що справи миру загрожують дедалі більша небезпека.

Трудящі країни рад добре усвідомлюють цю небезпеку. Це доводять і виступи делегатів з'їзду на доповіді уряду.

Представники всіх республік, народів Союзу з трибуни з'їзду, одностайно й цілком схвалюючи роботу партії й уряду в будівництві соціалізму в РСРП, заявили про постійну готовність стати збройний напад на РСРП тепер справді означає головну небезпеку для тих, хто наважиться порушити мир і напасти на Радянський Союз.

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти".